

Sygn. akt II CSK 634/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku P.K.P. Spółki Akcyjnej
z siedzibą w W.
przy uczestnictwie M.C., I.K., P.M.,
Z.M., B.S. i Z.Z.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P.K.P. S.A. w W. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 16 maja 2017 r., którym oddalono jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 26 października 2016 roku. Sąd pierwszej instancji w sprawie z udziałem M.C., I.K., P.M., Z.M., B.S. i Z.Z. oddalił wniosek P.K.P. S.A. w W. o stwierdzenie nabycia w drodze zasiedzenia przez wnioskodawcę nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy [...], stanowiącej działkę nr [...] o powierzchni 0,0256 ha. Sądy obu instancji uznały, że wnioskodawca nie był posiadaczem samoistnym tej nieruchomości, ponieważ posiadał ją jedynie z uwagi na pełnienie funkcji administratora zarządzającego lokalami znajdującymi się w

budynku na niej położonym. Sąd odwoławczy nie uwzględnił też wniosku wnioskodawcy o wezwanie do udziału w sprawie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł., argumentując, że stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie może nastąpić jedynie na rzecz tego, kto o to wnosi.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 172 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 336 k.c., art. 339 k.c. i art. 7 k.c., art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 348 k.c., art. 510 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi uczestnik M.C. wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazał, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia art. 510 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez niewwezwanie do udziału w sprawie Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta Ł. jako zainteresowanego, na rzecz którego było wykonywane przez poprzednika prawnego wnioskodawcy władztwo nad nieruchomością w okresie obowiązywania art. 128 k.c. Skarżący upatrywał oczywistą zasadność skargi również w zaniechaniu wyjaśnienia przez Sąd Okręgowy istotnych podstaw

faktycznych i prawnych rozstrzygnięcia poprzez niewydanie postanowień o dopuszczeniu bądź pominięciu nowych dowodów w postępowaniu apelacyjnym.

Pierwsze z przytoczonych zagadnień nie może być rozpatrzone z powodu wadliwości konstrukcyjnej skargi. Przesłanki przedsądu powinny nawiązywać do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Mimo że skarżący zarzucił w ramach drugiej podstawy kasacyjnej naruszenie art. 510 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., to nie opatrzył tego zarzutu uzasadnieniem. Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać przytoczenie podstaw i ich uzasadnienie. Zważywszy, że zarzut naruszenia przepisów postępowania nie został umotywowany, to na etapie merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej nie wymagałby odniesienia, ponieważ skarga kasacyjna nie spełnia w tym zakresie wymogu wymienionego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Braku tego nie konwaliduje uzasadnienie odnośnego zarzutu w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁴ § 2 k.p.c. stanowią dwa oddzielne wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Ponadto zaś zarzut zaniechania wezwania do udziału w sprawie podmiotu, którego rola miałaby polegać na wyjaśnieniu charakteru swojego posiadania i jego przekazania wnioskodawcy, nie zawiera wyjaśnienia wpływu na wynik sprawy tego uchybienia, nie są to bowiem okoliczności, które wskazują na zainteresowanie Skarbu Państwa w sprawie, a uzyskanie stosownych informacji mogłoby nastąpić w drodze zgłoszenia wniosków dowodowych przez wnioskodawcę.

Druga ze wskazanych przyczyn również nie świadczy o oczywistej zasadności skargi. Jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej występuje w szczególności wtedy, gdy uchybienia, na które powołuje się skarżący bez wątpienia miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Nie może przy tym budzić wątpliwości i to, że wydane orzeczenie jest - na skutek stwierdzonego naruszenia - oczywiście błędne. Skarżący nie wyjaśnia jakie fakty wynikające z przedstawionych

dokumentów miałyby zmienić ocenę o charakterze posiadania nieruchomości przez wnioskodawcę i jego poprzednika. Uniemożliwia to potraktowanie tego zarzutu jako wskazującego na istnienie podstaw do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia.

Z przytoczonych względów, wobec niestwierdzenia innych przesłanek przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, należało odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

a.ł